

Esimerkkejä suurista opettajista

PRESIDENTTI THOMAS S. MONSON

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Jokaisella on kertomus

Olen ajatellut erästä täysin palvelutta johtavaa auktoriteettiamme, nimittäin vanhin Marion D. Hanksia, joka on opettanut erinomaisesti seminaarissa, instituutissa ja kirkossa yli-päättään. Hän on käyttänyt monia eri opetusmenetelmiä.

Kerran vanhin Hanks kiersi erästä lähetyksenttää ja puhutteli jokaista tuolla tietyllä alueella työskentelevää lähetyssaarnaajaa. Olin ollut työtehtävissä viereisellä alueella ja sain kyydin lentokentälle vanhin Hanksin ja lähetysohjohtajan kanssa.

Vanhin Hanks kertoi lähetysohjohtajalle, mikä etuoikeus oli ollut tavata kutakin lähetyssaarnaajaa ja puhutella heitä. Hän sanoi tunteneensa innoitusta kysyä yhdeltä lähetyssaarnaajasisarelta: ”Kertoisitko minulle lähetysohjohtajasi ja miltä sinusta tuntui, kun sinut kutsuttiin sisarlähetyssaarnaajaksi?”

Sisar kertoi hänelle nöyrästä maanviljelijäisästään, joka oli auliisti uhrannut paljon Herran ja Hänen valtakuntansa hyväksi. Isä oli jo rahoittanut kahden poikansa lähetysohjohtajan puhuesaan tyttärensä kanssa eräänä päivänä tämän julki lausumattomista toiveista

olla lähetyssaarnaaja ja selitti tyttärelleen, kuinka Herra oli auttanut häntä valmistautumaan auttamaan tyttärtään.

Isä oli mennyt pellolle puhumaan Herran kanssa, kertomaan Herralle, ettei hänellä ollut enää omaisuutta, jota olisi voinut myydä tai uhrata tai käyttää lainan vakuutena. Isä halusi tietää, kuinka hän voisi auttaa tyttärtään lähtemään lähetysohjohtajaksi. Hän tunsu innoitusta istuttaa sipulia. Hän luuli ymmärtäneensä väärin. Sipuli ei todennäköisesti kasvaisi hyvin siinä ilmastossa; muut eivät viljelleet sipulia eikä hänellä ollut kokemusta sipulin viljelemisestä.

Painittuaan Herran kanssa jonkin aikaa isä sai jälleen tunteen, että hänen pitäisi istuttaa sipulia. Niinpä hän lainasi rahaa pankista, osti istukkaita, istutti ja hoivasi ja rukoili.

Sää oli suotuisa, ja sipulisato oli runsas. Hän myi sadon, maksoi velkansa pankille, valtiolle ja Herralle ja pani loput tilille tyttärensä nimiin – riittävästi kustantamaan tyttären lähetysohjohtajaksi.

Kun luet presidentti Monsonin puheen kokemuksia, mitä vaikutelmia oppimisesta ja opettamisesta tulee mieleesi? Mitä sellaisia kokemuksia olet saanut oppijana tai opettajana, jotka ovat samankaltaisia kuin näiden kertomusten esimerkit?

Kuinka kukin presidentti Monsonin kertoma kokemus kuvaa Vapahtajan opetuksen piirteitä? Rukoile ja pohdi, mitä voit tehdä noudattaaksesi Vapahtajan esimerkkiä.

Olemme kuulleet eräitä kirkon suurimmista opettajista, jotka ovat antaneet meille mainioita näkemyksiä monista hyvän opettamisen osatekijöistä ja periaatteista.

Kuten on mainittu, me kaikki olemme jossakin suhteessa opettajia ja meillä on velvollisuus opettaa parhaan kykymme mukaan.

Haluaisin kertoa teille joitakin esimerkkejä tuntemistani ihmisistä, jotka ovat vaikuttaneet elämäni ja opettaneet minulle tärkeitä ja aina mielessä pysyviä opetuksia.

Valkea kirjekuori, joka sisälsi kallisarvoisen juhlarahastomme rahat, siirtyi opettajamme sirosta kädestä surun murtaman isän tarvitsevaan käteen.

Sitten vanhin Hanks sanoi lähetysjohtajalle: ”En koskaan unohda sitä kertomusta tai sitä hetkeä tai kyyneliä sisaren silmissä tai hänen äänensä sointia tai saamaani tunnetta, kun hän sanoi: ”Veli Hanks, minun ei ole ollenkaan vaikea uskoa rakastavaan taivaalliseen Isään, joka tietää tarpeeni ja auttaa minua viisautensa mukaan, jos olen riittävän nöyrä.”

Vanhin Hanks opetti mitä tärkeimmän opetuksen: Jokaisella lapsella jokaisessa luokassa, jokaisella nuorella miehellä ja nuorella naisella, jokaisella oppilaalla seminaarissa ja instituutissa, jokaisella aikuisella Evankeliumin oppi-luokissa, jokaisella lähetyssaarnaajalla – niin, jokaisella meistä – on kertomus, joka odottaa kertomista. Kuunteleminen on välttämätön osatekijä opetuksessamme ja oppimisessamme.

”Autuaampi on antaa kuin ottaa”

Minä sain pienenä poikana kokea, mitä on päästä mitä vaikuttavimman ja innoitetuimman opettajan vaikutuspiiriin, opettajan, joka kuunteli

meitä ja joka rakasti meitä. Hänen nimensä oli Lucy Gertsch. Pyhäkoulu-luokassamme hän opetti meille huomioon otettavia seikkoja maailman luomisesta, Aadamin lankeemuksesta ja Jeesuksen sovitusuhrista. Hän toi luokahuoneeseensa kunnia-vieraiksi Mooseksen, Joosuan, Pietarin, Tuomaan, Paavalin ja tietenkin Kristuksen. Vaikka emme nähneet heitä, me opimme rakastamaan, kunnioittamaan ja jäljittelemään heitä.

Hänen opetuksensa oli aivan erityisen koskettavaa ja vaikutukseltaan iankaikkista eräänä sunnuntiaamuna, jolloin hän murheellisena ilmoitti erään luokkatoverimme äidin kuolemasta. Olimme aamulla havainneet Billyn olevan poissa, mutta emme tienneet syytä siihen.

Oppitunnin aiheena oli ”Autuaampi on antaa kuin ottaa” (Ap. t. 20:35). Oppitunnin keskivaiheilla opettajamme sulki oppikirjan ja avasi silmämme ja korvamme ja sydämemme Jumalan kirkkaudelle. Hän kysyi:

”Paljonko rahaa meillä on luokkamme juhlarahastossa?”

Lamakauden aika oli syynä ylpeään vastaukseen: ”Neljä dollaria ja seitsemänkymmentäviisi senttiä.”

Äärimmäisen lempeästi opettajamme sitten ehdotti: ”Billyn perhe on vaikeuksissa ja murheen murtama. Mitä ajattelisitte sellaisesta mahdollisuudesta, että kävisimme tervehtimässä perhettä tänä aamuna ja antaisimme heille rahastonne rahat?”

Tulen aina muistamaan pienen joukon, joka kulki nuo kolme korttelinväliä, astui sisään Billyn kotiin ja tervehti häntä, hänen veljeään, sisariaan ja isäänsä. Äidin poissaolo tuntui selvästi. Arvostan aina rakkaana muistona kyyneliä, jotka kimmelsivät kaikkien silmissä, kun valkea kirjekuori, joka sisälsi kallisarvoisen juhlarahastomme rahat, siirtyi opettajamme sirosta kädestä surun murtaman isän tarvitsevaan käteen.

Me suorastaan hyppelimme matkallamme takaisin kappelille. Sydämemme oli kevyempi kuin koskaan ennen, ilomme täydellisempi, ymmärryksemme syvempi. Jumalan innoittama opettaja oli antanut

pojilleen ja tytöilleen iankaikkisen opetuksen jumalallisesta totuudesta: ”Autuaampi on antaa kuin ottaa.”

Olisimme voineet hyvin sanoa samoin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: ”Eikö sydämemme hehkunut innosta, kun hän – opetti meitä ymmärtämään kirjoitukset?” (Luuk. 24:32.)

Lucy Gertsch tunsu jokaisen oppilaansa. Hän kävi väsymättä niiden luona, joilta jäi yksi sunnuntai väliin tai jotka eivät käyneet ollenkaan. Me tiesimme, että hän välitti meistä. Yksikään meistä ei ole koskaan unohtanut häntä eikä hänen opetuksiaan.

Monia, monia vuosia myöhemmin, kun Lucy eli elämänsä viimeisiä vaiheita, kävin hänen luonaan. Muistelimme noita kaukaisia päiviä, kun hän oli ollut opettajamme. Puhuimme jokaisesta luokkamme jäsenestä ja keskustelimme siitä, mitä kullekin nyt kuului. Hänen rakkautensa ja huolenpitonsa oli elinikäistä.

Uskonkappaleet

Vielä yksi innoitettu opettaja elämässäni oli Erma Bollwinkel, joka kuului vaarnamme Alkeisyhdistyksen neuvottelukuntaan. Hän tähdensi jatkuvasti sitä, miten tärkeää on oppia uskonkappaleet. Itse asiassa emme päässeet pois Alkeisyhdistyksestä, ennen kuin osasimme lausua hänelle ulkoa jokaisen uskonkappaleen – melkoinen haaste riehakkaille nuorille pojille, mutta me olimme sinnikkäitä ja onnistuimme. Siitä syystä minä olen koko elämäni ajan osannut ulkoa uskonkappaleet.

Monia vuosia olin kahdentoista

apostolin koorumin jäsenenä vastuussa Itä-Saksasta, joka tunnettiin myös Saksan demokraattisena tasavaltana. Tuossa tehtävässä uskonkappaleiden osaamisesta oli paljon hyötyä. Kullakin käynnilläni 20 vuoden aikana tuota aluetta valvoessani muistutin aina sillä alueella asuvia jäseniämme kahdennestatoista uskonkappaleesta: ”Me uskomme, että kuninkaille, presidenteille, hallitsijoille ja hallitusmiehille tulee olla alainen ja että tulee noudattaa, kunnioittaa ja ylläpitää lakia.”

Kokouksiamme silloin rautaesiripuna tunnetun rajan takana valvoi aina siellä oleva kommunistihallinto. Kun me pyrimme 1980-luvun alussa saamaan valtion virkamiehiltä luvan rakentaa maahan temppelin ja myöhemmin pyysimme tuolta alueelta lähteville nuorille miehille ja naisille lupaa palvella lähetystyössä eri puolilla maailmaa ja muille lupaa tulla sinne palvelemaan lähetystyössä, he kuuntelivat ja sanoivat sitten: ”Vanhin Monson, olemme tarkkailleet sinua kahdenkymmenen vuoden ajan ja olemme tulleet siihen tulokseen, että voimme luottaa sinuun ja kirkkoosi, koska sinä ja kirkkosi opettatte jäseniänne noudattamaan maan lakeja.”

Kerron toisen esimerkin uskonkappaleiden oppimisen tärkeydestä.

Työskentelin 45 vuotta sitten Sharman Hummel nimisen miehen kanssa kirjapainoalalla Salt Lake Cityssä. Annoin hänelle kerran kyydin töistä kotiin ja kysyin häneltä, kuinka hän oli saanut todistuksen evankeliumista.

Hän vastasi: ”On kiinnostavaa,

Tom, että esitit minulle tuon kysymyksen, sillä juuri tällä viikolla vaimoni, lapseni ja minä menemme Mantin temppeleihin sinetöitäviksi koko iankaikkisuudeksi.”

Hän jatkoi kertomustaan: ”Asuimme idässä. Olin matkalla bussilla San Franciscoon perustaakseni uuden kirjapainon, ja sitten ajoin haetuttaa vaimoni ja lapseni sinne. Koko bussimatka New York Citystä Salt Lake Cityyn oli yksitoikkoinen. Mutta Salt Lake Cityssä bussiin tuli nuori tyttö – Alkeisyhdistyksen tyttö – joka istuutui viereeni. Hän oli matkalla Renoon Nevadaan käymään tätinsä luona.

Kun matkasimme länteen, huomasin tienvarsimainoksen: ’Käy tällä viikolla mormonien pyhäkoulussa.’ Sanoin pienelle tytölle: ’Utahissa taitaa olla paljon mormoneja, vai mitä?’

Hän vastasi: ’Kyllä, herra.’

Sitten kysyin häneltä: ’Oletko sinä mormoni?’

Jälleen hän vastasi: ’Kyllä, herra.’”

Sitten Sharman Hummel kysyi: ”Mihin mormonit uskovat?” Ja tuo pieni tyttö toisti ensimmäisen uskonkappaleen ja puhui sitten siitä. Sen jälkeen hän lausui toisen uskonkappaleen ja puhui siitä. Sitten hän esitti kolmennen ja neljännen ja viidennen ja kuudennen ja kaikki uskonkappaleet ja puhui kaikista niistä. Hän osasi ne järjestyksessä.

Sharman Hummel sanoi: ”Siinä vaiheessa kun pääsimme Renoon ja päästimme tuon pienen tytön tätinsä syliin, hän oli tehnyt minuun syvän vaikutuksen.”

Hän sanoi: ”Koko matkan San Franciscoon ajattelin: ’Mikä saa pienen tytön tuntemaan oppinsa niin hyvin?’ Kun saavuin San Franciscoon”, Sharman sanoi, ”etsin ensimmäisenä työnäni keltaisilta sivuilta Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon. Soitin lähetysjohtajalle, ja hän lähetti kaksi lähetysaarnaajaa majapaikkaani. Minusta tuli kirkon jäsen, vaimostani tuli jäsen, kaikista lapsistamme tuli jäseniä osaksi sen vuoksi, että eräs Alkeisyhdistyksen tyttö osasi uskonnokkapaaleensa.”

Ajattelen apostoli Paavalin sanoja: ”Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille” (Room. 1:16).

Vain kolme kuukautta sitten Hummelin perhe tuli Salt Lake Cityyn Marianne-tyttären vihkiäisiin. He poikkesivat toimistolla, ja meillä oli hieno tapaaminen. Mukana olivat kaikki kuusi tytärtä, neljä vävyä ja kaksitoista lastenlasta. Koko perhe oli pysynyt aktiivisena kirkossa. Jokainen tyttäristä on ollut temppelissä. Lukemattomia ovat ne ihmiset, joita tämän perheen jäsenet ovat tuoneet evankeliumin tuntemukseen – ja kaikki on nuoren lapsen ansiota, jolle oli opetettu uskonkappaleet ja jolla oli kykyä ja rohkeutta julistaa totuutta evankeliumin valon etsijälle.

”Olkaa aina valmiit”

Rakastan Herran käskyä, joka on Opn ja liittojen luvussa 88: ”Minä annan teille käskyn, että teidän tulee opettaa toisillenne valtakunnan oppia. Opettakaa tunnollisesti, niin minun

armoni on teidän kanssanne.” (OL 88:77–78.)

Monia vuosia sitten matkustaessani lentoteitse hoitamaan tehtävää Etelä-Kaliforniaan vieressäni olevalle tyhjälle paikalle istuutui ihastuttava nuori nainen. Hän alkoi lukea kirjaa. Kuten tapana on, minäkin vilkaisin kirjan nimeä: *Kummia tekoja ja ihmeitä*.

Sanoin hänelle: ”Ai, te olettekin mormoni.”

Hän vastasi: ”Ei, ei. Miksi niin luulette?”

Vastasin: ”No, luette kirjaa, jonka on kirjoittanut hyvin merkittävä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen.”

Hän sanoi: ”Ihanko totta? Eräs ystävä antoi tämän minulle, mutta en tiedä tästä paljoakaan. Tämä on kuitenkin herättänyt uteliaisuuteni.”

Sitten mietin: ”Pitäisikö minun olla suorasukainen ja kertoa enemmän kirkosta?” Ja mieleeni tulivat apostoli Pietarin sanat: ”Olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu” (1. Piet. 3:15). Päätin, että silloin oli oikea hetki lausua todistukseni.

Sanoin hänelle, että minulla oli ollut etuoikeus vuosia aiemmin auttaa vanhin Richardsia *Kummien tekojen ja ihmeiden* julkaisemisessa. Kerroin hänelle hieman tuosta suuresta miehestä. Kerroin hänelle monista tuhansista ihmisistä, jotka olivat ottaneet vastaan totuuden luettuaan hänen kirjoittamansa kirjan.

Sitten minulla oli etuoikeus koko matkan ajan Los Angelesiin vastata nuoren naisen kysymyksiin kirkosta –

älykkäisiin kysymyksiin, jotka kumpusivat totuutta etsivästä sydäimestä. Kysyin, voisinko hoitaa niin, että kaksi lähetysaarnaajaisarta kävisi hänen luonaan. Kysyin, haluaisiko hän tulla käymään pienessä seurakunnassamme San Franciscossa, jossa hän asui. Hän vastasi myöntävästi molempiin.

Palattuani kotiin kirjoitin vaarnajohtaja Irven G. Derrickille San Franciscoon ja välitin hänelle nämä tiedot. Voitteko kuvitella iloani, kun sain muutamaa kuukautta myöhemmin soiton vaarnajohtaja Derrickiltä? Hän sanoi: ”Vanhin Monson, soitan sinulle työvuorolta kotiinpalanneesta lentoemäntä Yvonne Ramirezista, nuoresta naisesta, joka istui vieressäsi lennolla Los Angelesiin, nuoresta naisesta, jolle olit sanonut, ettei ollut satumaa, että istuit hänen vieressään ja että hän luki matkalla *Kummia tekoja ja ihmeitä*. Veli Monson, hänestä on juuri tullut Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon tuorein jäsen. Hän haluaisi puhua kanssasi ja ilmaista kiitollisuutensa.” Olin tietenkin suunniltani ilosta. Se oli hieno puhelu.

Presidentti McKayn esimerkki

Eräs esimerkki mestariopettajasta oli presidentti David O. McKay, joka kutsui minut kahdentoista apostolin koorumin jäseneksi. Hän opetti rakastavasti ja hienotunteisesti. Hän oli itse paras esimerkki siitä, mitä hän opetti. Hänen sydämensä oli lempeä ja hänen käytöksensä ystävällistä. Hän opetti totuutta Vapahtajan mallin mukaan.

Sunnuntaipäivällinen tuntui aina maistuvan vähän paremmalta, kun olin käynyt hoitamassa tehtäväni.

Havaitsin tämän piirteen, kun kauan ennen kuin minusta tuli johtava auktoriteetti menin hänen toimistoonsa tarkastamaan joitakin koevedoksia kirjasta, jota olimme painamassa. Tuossa tilanteessa huomasin seinällä kuvan ja sanoin hänelle: ”Presidentti McKay, onpa ihastuttava maalaus. Esittääkö se lapsuudenkotiasi Huntsvillessä Utahissa?”

Hän nojautui taaksepäin tuolillaan, naurahti tuttuun tapaansa ja sanoi: ”Annahan kun kerron sinulle tuosta kuvasta. Eräänä syyspäivänä minua tuli tapaamaan suloinen nainen, joka antoi minulle tuon kauniin maalauksen kehystettynä ja valmiina ripustettavaksi seinälle. Hän sanoi: ’Presidentti McKay, käytin suuren osan kesästä maalatessani tätä kuvaa lapsuudenkodistasi.’” Presidentti McKay sanoi ottaneensa lahjan vastaan ja kiittäneensä naista lämpimästi.

Ja sitten hän sanoi minulle: ”Tiedätkö mitä, veli Monson? Se herrtainen nainen maalasi väärän talon. Hän maalasi naapuritalon! Minulla ei ollut

sydäntä kertoa hänelle, että hän oli maalannut väärän talon.”

Mutta sitten presidentti McKay sanoi seuraavaa – ja se on elintärkeä opetus meille kaikille. Hän sanoi: ”Itse asiassa, veli Monson, hän maalasi minulle oikean talon, koska kun olin nuori poika, makasin vuoteessa, joka oli lapsuudenkotini etukuistilla, ja näin kuistin suojaverkon läpi juuri hänen maalaamansa talon. Hän siis *maalasikin* minulle oikean talon!”

Opetuksia toisten palvelemisesta

Jotkut parhaista opetuksista, joita opimme elämässä, saamme vanhemmilta. Omat vanhempani opettivat minulle arvokkaita opetuksia kasvuvuosiinani. Usein nuo opetukset liittyivät muiden palvelemiseen. Minulla on monia muistoja lapsuuteni päivistä. Sunnuntaipäivällisen odotus on yksi niistä. Juuri kun meistä lapsista tuntui, että kuolisimme nälkään, ja istuimme innokkaina pöydän ääressä paahtopaistin tuoksun täyttyessä huoneen, äidillä oli tapana sanoa minulle:

”Tommy, ennen kuin syömme, vie tämä lautaselle panemani ruoka kadun yli vanhalle Bobille ja joudu sitten takaisin.”

En voinut ikinä ymmärtää, miksemme voineet ensin syödä ja viedä hänen ruokalautastaan myöhemmin. En koskaan kyseenalaistanut tehtävää vaan juoksin Bobin talolle ja odotin sitten levottomana, kun Bob vanhoilla jaloillaan vihdoinkin tuli avaamaan oven. Sitten ojensin hänelle ruokalautasen. Hän antoi minulle edellisen sunnuntain puhtaan lautasen ja tarjosi sitten minulle 10 senttiä palveluksistani.

Vastasin aina samoin: ”En voi ottaa vastaan rahaa. Äiti antaisi minulle selkään.”

Silloin hän silitti ryppyisellä kädellään vaaleita hiuksiani ja sanoi: ”Poikasi, sinulla on ihmeellinen äiti. Kiitä häntä puolestani.”

Muistan myös, että sunnuntaipäivällinen tuntui aina maistuvan vähän paremmalta, kun olin käynyt hoitamassa tehtäväni.

Myös äitini isä, isoisa Thomas Condie, opetti minulle voimallisen opetuksen, joka koskee samaa vanhaa

Isoisä työnsi käden taskuunsa ja otti sieltä avaimen ja antoi sen vanhalle Bobille.

Bobia, joka tuli elämäämme kiinnostavalla tavalla.

Hän oli kahdeksissakymmenissä oleva leskimies, kun talo, josta hän oli vuokrannut huoneen, määrättiin purettavaksi. Kuulin hänen kertovan isoisälleni ahdingostaan istuessamme kolmisin isoisäni vanhassa etukuistin keinussa. Haikealla äänellä hän sanoi isoisälle: ”Herra Condie, en tiedä, mitä tekisin. Minulla ei ole perhettä. Minulla ei ole paikkaa, minne mennä. Minulla on vain vähän rahaa.” Mietin, mitä isoisä vastaisi.

Siinä me keinuttelimme. Sitten isoisä työnsi käden taskuunsa ja otti sieltä vanhan nahkalompakon, josta hän minun yllytyksestäni oli kaivanut monen monta kolikkoa jotakin herkkupalaa varten. Tällä kertaa hän otti sieltä avaimen ja antoi sen vanhalle Bobille.

Lempeästi hän sanoi: ”Bob, tässä on avain omistamaani naapuritaloon. Ota se. Siirrä tavarasi sinne. Asu siellä niin kauan kuin haluat. Sinun ei tarvitse maksaa vuokraa, eikä kukaan milloinkaan enää aja sinua mieron tielle.”

Kyyneleet kihosivat vanhan Bobin silmiin, vierähtivät hänen poskilleen ja

katosivat sitten hänen pitkään, valkoiseen partaansa. Isoisänkin silmät olivat kosteat. En sanonut sanaakaan, mutta sinä päivänä isoisä kasvoi silmissäni suureksi. Olin ylpeä siitä, että minulla oli sama etunimi. Vaikka olin vasta poikanen, saamallani opetuksella on ollut voimallinen vaikutus elämäni.

Nämä ovat vain muutamia niistä opetuksista, joita olen saanut elämäni vaikuttaneilta ja minua opettaneilta ihmisiltä.

Toistan jälleen, että me kaikki

olemme opettajia. Meidän pitäisi aina muistaa, ettemme opeta vain sanoilamme vaan että me opetamme myös sillä, keitä me olemme ja kuinka me elämme.

Täydellinen esimerkki

Kun me opetamme toisia, noudatamme täydellisen opettajan, Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä. Hän jätti jälkensä merenrannan hiekkaan, mutta opettamisen periaatteensa Hän jätti kaikkien niiden sydämeen ja elämään, joita Hän opetti. Hän opasti oman aikansa opetuslapsiaan – ja meille Hän lausuu samat sanat – ”Seuraa sinä minua” (Joh. 21:22).

Edetkäämme kuuliaisien vastauksen hengessä, jotta jokaisesta meistä voitaisiin sanoa kuten sanottiin Lunastajasta: ”Sinä olet Jumalan lähettämä opettaja” (Joh. 3:2). Rukoilen, että niin olisi. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

